

Still uit de film *Carancho*

De films van Pablo Trapero in retrospectief

Even ongemakkelijk als aantrekkelijk

Vanavond opent met de vertoning van *Carancho*, die op het LAFF in première gaat, het retrospectief van Pablo Trapero. De Argentijnse filmmaker wordt gezien als een van de grondleggers van de filmstroming Nuevo Cine Argentino.

Een *carancho* is een aaseter, vaak gezien langs de Argentijnse wegen met roadkill in zijn snavel, maar desondanks een mooie roofvogel. Met zijn gelijknamige film toont Pablo Trapero een realiteit die als een carancho even ongemakkelijk als aantrekkelijk is. De glasscherven vliegen je om de oren in een bijna pijnlijke gewaarwording van bloed en brekende botten, maar tegelijkertijd is de film een liefdesgeschiedenis. Zo balanceert de Argentijnse regisseur in zijn werk voortdurend tussen leed en romantiek.

Het zit hoofdpersoon Rulo niet mee in *Mundo Grúa* (1999), maar de prachtige zwart-wit beelden zijn niet per se melancholisch. Er schuilt een aanstekelijk optimisme in de film. De protagonist is zowel aandoenlijk als sympathiek en de humor wordt herhaaldelijk muzikaal aangezet met *Corazón de Oro*, een wals voor een hart van goud. In *Familia Rodante* (2004) heerst een warme sfeer, hoewel het familieleven niet altijd op rolletjes loopt. Autopech? Dan is er een mooie plek aan de rivier om te kamperen en onder de motorkap te duiken. De wereld staat in de steigers, onderweg is er soms wanhoop, maar zo blijven we (gelukkig) bezig.

Bij het terugblikken op het werk van een filmmaker is er als vanzelf de behoefte om een ontwikkeling te ontwaren, maar een der-

gelijke normatieve blik doet geen recht aan de serie films van Trapero. Met zijn Nuevo Cine Argentino stelde Trapero geen manifest op. Hij legt zich niet van tevoren vast bij het maken van zijn films, maar treedt telkens weer met open vizier zijn personages tegemoet.

“

Met prachtige beelden heeft hij een verzameling uit het leven gegrepen anekdotes gecreëerd.

Zo zijn er de lotgevallen van Zapa in het politiekorps *El Bonaerense* (2002). Er is geweld en corruptie, maar het aanpassen aan en handhaven van de gang van zaken gaat geleidelijk en gemakkelijk. Trapero's engagement confronteert niet zonder meer, maar maakt de situatie voorstelbaar. Ook in *Nacido y Criado* (2006) is er geen oordeel, het is de hoofdrolspeler zelf die worstelt met schuldgevoelens. En weer is er balans: geruststellende beelden van een muur vol familiefoto's terwijl er een onheilspellend lied over bloed klinkt, sangre!

Alle vertellingen zijn momentopnamen met een open eind. Zo is de realiteit niet zomaar rauw. Bij sommige Latijns-Amerikaanse films verwordt de westerse toeschouwer tot een soort voyeur. Bij beelden van het continent lijkt er soms sprake te zijn van een sensatiezucht of hang naar exotisme. Maar Trapero slaagt erin de status quo latino echt dichtbij te brengen en voelbaar te maken. De regisseur zit op de huid van de personages, die op natuurlijk wijze wor-

den neergezet. Hij werpt per film letterlijk een ander licht op de gebeurtenissen - van zwart-wit opname, naar fel contrasterende kleuren, naar overbelicht - wat de belevenis versterkt. Met prachtige beelden heeft hij een verzameling uit het leven gegrepen anekdotes gecreëerd.

FLOOR VAN ALPHEN

De films van Trapero op het LAFF:

Carancho (2010)
Leonera (2008)
Nacido y Criado (2006)
Familia Rodante (2004)
El Bonaerense (2002)
Mundo Grúa (1999)

Dit retrospectief gaat na het LAFF op tour en is te zien in verschillende Nederlandse filmtheaters.

Filmextra

In Focus: Trapero

Zaterdag 7 mei leidt Ronald Rovers de film *Familia Rodante* in met een lezing over de Cine Nuevo Argentino en het werk van Trapero.

Za 7, 15:00-17:15, LHC3

